

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 13 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 423

*Ένας λαός ύψάνεται ἄμα δείξῃ πῶς δὲ φο-  
βαίται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ*

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ. Μία ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.  
PIERRE BAUDRY. Oubli (Alavilis).  
N. ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ. Ρώτικη φιλολογία — Ο Α. Ἀνδρέας καὶ  
οἱ χαρὲς τοῦ βίου. Gaudemus.  
M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Στὸ Σάτυρο μιὰς Παλίας βρύσης.  
K. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ. Στὴ Σκόρον.  
M. ΦΙΑΝΤΑΣ. «Ψαλτὴρ τῆς Νέας Διαθήκης».  
K. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Προσὶνὰ εἰσόδῳ.  
ΨΥΧΑΡΗΣ. Προσπορίσματα.  
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-  
ΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## ΠΡΩΤΗΝ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Βαρεῖά ὄνειρα, ἀντίφρα τοῦ νοῦ, ἦρθα νὰ σβήσω  
στόλιδόροσο, αἰγὴ, ἀπάντημά σου· τὴν κόρη  
τὴ σγοιρὴ τῶν δασῶν ὅτι ὁ ἥλιος χρυσώνει,  
ὅτι διώχνει τῆς νύχτης τὴν ἄγνη ἀπ' τὰ ρεῖθρα.  
Πλανεῖά αὖρε ἀνασαιίνει στὰ πράσινα βύθη·  
βαρκίς σου ὑμνητὴς ἐψώνει λαχτάρας  
λαλῶν ὁ σκορδαλὸς ψηλὰ στὸν ἄερα.  
Τραγουῖδα, πουλὶ. Νιὲς χαρὲς κάθε νέα  
αἰγὴ τίθει. Τὴ γλῶσσι ἀνθοὶ νιοὶ τὴν πλουμίζουν,  
μυριόφτερος κόσμος ξυπνῶ, σκορπῶ γῦρος,  
τῆς ζωῆς τὸ θερμὸ τὸ τραγουῖδι βουίθει.  
— Ἀπόμακρο σήμαντρο, ποὺ κρῖνεις στὸν ὄρθρο;—  
Βαρεῖά ἀνατριχίλα τὸ στήθος μου ἡ ἄωρα  
γεμίζει κι, ὦ δάσος, στὸ μέγα νωὸ σου  
τὸ κρῖμα τῆς θλίψης τινάζω κ' ὑψώνω  
βουβὴ προσαικὴ στὸ γαλιῶνιο τοῦ ἀπείρου.

Τὸ παιδί του παιγνίδι ὁ ἥλιος παίζει· οἱ σημύδες  
λιγερὲς στάπαλό του τὸ χᾶδι σιλέβουν,  
τὰ σφεντάμια πολέχρωμα λάμπουν, κοτσίφια  
λαλοῦν, τὴ θλιμένη τους ὄψη ξεχνοῦνε  
καὶ τὰ ἐλάτια τριγύρου στὴν πράσινη λίμνη.  
ὦ, παιδί ἀνάσσει φρεσὰ στὴν ψυχὴ μου τὸ φῶς σου,  
τὴ δροσιὰ τῆς αἰγῆς σου, δροσόπνοο δάσος,  
καὶ χλωρὰ τῆς βλαστάνουν τὰ νιά σου τὰ φύτρα;  
Μάτια ὄρατα, ποὺ ἔχω κλείσει σὲ σᾶς τὴ χαρὰ μου,  
στὴ χαρὰ τῆς αἰγῆς γελάτε μου μέσα.  
Τὴ χαρὰ τῆς αἰγῆς, τὸν ματιῶνε σου ὁ αἰλὸς μου,

ὦ καλή, τραγουδαίει. Ἄν γι' αὐτὸν τᾶχεις κόρη  
τᾶσπρα ρόδα ποὺ φέρνεις, μ' αὐτὰ στόλισέ τον.

Παῖξε γῦρο μου, ὄρατο, γλῶσσι μου παιδάκι,  
σοῦ λαλοῦν τὰ πουλιά, σοῦ γελᾷ ἡ πρυσινάδα,  
τὸ νεράκι φιλεῖ τὸ ἄπαλό σου τὸ πόδι.  
Παῖξε γῦρο μου, ὄρατο, γλῶσσι μου παιδάκι,  
τὴ χαρὰ σου διψῶ, λαχταρῶ τὴν ψυχὴ σου,  
τῆς ματιῶς σου τὴ λάμψη, τοῦ χειροῦ σου τὸ χᾶδι.  
Παῖξε γῦρο μου, ὄρατο γλῶσσι μου παιδάκι,  
μὴ ζητᾷς νὰ μιλῶ, νὰ σὲ βλέπω ἄφρησέ με.  
Ὡ γλανεῖά καὶ σὲ γέρε ἐδῶ πλάγι μου καὶ ἄσε  
νὰ σκιρτᾷ μ' αὐτὸ μόνο τοῦ ἥλιου ἡ ἀχτίδα,  
νὰ λαλεῖ τὸ πουλὶ καὶ τὸ ρεῖθρο μαζί του.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

## ΣΤΟ ΣΑΤΥΡΟ ΜΙΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΒΡΥΣΗΣ

Ἀξιοσημείωτος τοῦ φίλου μου Β. ΔΙΑΝΙΤΗ

Φαῖνοι καὶ Σέληνοί, θεοί, τὸ βάθος ἑνὸς Σατύρου,  
Καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἀκίνητο τοὺς καθρεφτίζει,  
Ὅραμα πρῶο καὶ θλιβερὸν δὲα τριγύρου,  
Ὅλα τῆς μοῦχλας τᾶρωμα τᾶρωματίζει...

Ὡ θεὸ τοῦ πόθου, ἡ δόξα σου αἰώνια νᾶναι!  
Ἔτσι νὰ μένης τραγικός, πιο κι ἀπὸ μόνος,  
Χωρὶς λαλήματα τεχνά, πουλιῶν ποὺ πᾶνε,  
Χωρὶς ἕνας ἀπάνω σου πράσινος κλώνος...

Ρόδα καὶ φύλλα στὴν κορφὴ τὴν ἱερὴ σου,  
Ἄπ' τὴ λειχήνα κι ἀπ' τὰ μούσκαλα φαγωμένα,  
• Κ' ἡ νύφη ἀμαδρυάδα σου, ἔγνοια πικρὴ σου,  
Τόσο ποτὲ ὅσο σήμερα μακριὰ ἀπὸ σένα.

Ἀνίλει πνέει ἡ πνοὴ στὰ μεροβόλα,  
Κι ἀγιάγεστη ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ὁσων κλαίμε,  
Μ' ἀπάνω ἀπ' τὰ παράπονα, τὰ δάκρυα ὅλα,  
Τὰ ποὺ ποτὲ δὲ θάνεβον, τὰ ποὺ δὲ λέμε.

Αἶμα χυμένο τῶν ἀνθρώπων, κ' αἶμα χυμένο  
Ἄπ' τὴν καρδιά τῶσων πουλιῶν, τῶσων θανάτων...  
Κ' ἐγὼ στὸ στοιχειωμένον κῆλο νὰ μένω  
Τοῦ Σάτυρου, τῶν Χιμαρῶν καὶ τῶν Τροάτων!

Παρίσι, Γεννάριος.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ